

Το νόμιμο, το ηθικό και η δικαίωση Βουλγαράκη

Του Κώστα Βαξεβάνη

Η κυβέρνηση επέλεξε την εποχή των Panama Papers, την εποχή δηλαδή των αποκαλύψεων για το ρόλο των offshore εταιρειών και το ποιοι τις χρησιμοποιούσαν ως εργαλεία απόκρυψης χρήματος, για να επιτρέψει με νόμο της, την κατοχή τέτοιων εταιρειών από πολιτικά πρόσωπα.

Ο λόγος που το κάνει δεν έχει καμία πειστική απάντηση. Το γεγονός πως η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ είναι οι πολιτικοί χώροι καταγωγής των οφσορούχων της διαφθοράς και των οφιούχων της διαπλοκής, δεν είναι εξήγηση στο γιατί μια κυβέρνηση όπως αυτή του ΣΥΡΙΖΑ προχωρά σε ένα τέτοιο νόμο. Δεν είναι επιχείρημα, πως δεν μπορεί να κατηγορεί την κυβέρνηση η ΝΔ με τον Παπασταύρου και ο Θέμος με τις πέντε offshore. Το θέμα είναι αν η κυβέρνηση έκανε κάτι για το οποίο πρέπει να κατηγορηθεί.

Οι νομικοφανείς εξηγήσεις σε πολιτικά θέματα συνήθως δίνονται για να δημιουργούν σύγχυση και όχι για να εξηγούν. Όταν ένας νόμος χρειάζεται το μεταφραστή του, όταν αφορά ένα απλό θέμα ηθικής και πολιτικής τάξης, τότε ο

νόμος δεν υπαγορεύεται από κοινωνικές ανάγκες αλλά από παρεκτροπή από τις ανάγκες αυτές.

Πάμε τώρα στην ουσία. Οι offshore εταιρείες, είτε είναι σε χώρες που συνεργάζονται φορολογικά, είτε σε μη συνεργαζόμενες, έχουν στην πλειοψηφία τους μία λειτουργία. Την απόκρυψη μαύρου χρήματος και του κατόχου του. Το 90 % των offshore, δεν έχουν καμιά παραγωγική, ουσιαστική λειτουργία, αλλά γίνονται για να δημιουργούνται και να κινούνται χαρτοφυλάκια χρηματοοικονομικών τίτλων και παράνομου χρήματος. Όποιος έχει αμφιβολίες ας ρωτήσει τον Άκη και τον Παπασταύρου

Με το επιχείρημα πως οι χώρες είναι συνεργαζόμενες φορολογικά, η κυβέρνηση δίνει το δικαίωμα σε βουλευτές, υπουργούς και γενικούς γραμματείς υπουργείων να έχουν offshore ακόμη και αν οι συνεργαζόμενες χώρες είναι φορολογικοί παράδεισοι. Δηλαδή, αν κάποιος υπουργός έχει μια τέτοια offshore, τότε τη δηλώνει και είναι νόμιμος. Την ίδια ώρα κανένας δεν θα ξέρει και δεν θα μπορεί να μάθει, ποια είναι τα περιουσιακά στοιχεία αυτής της offshore, όσο συνεργαζόμενη φορολογικά και αν είναι η χώρα που είναι η έδρα της. Θα δηλώνει δηλαδή την εταιρεία σα να δήλωνε το όνομα ενός κατοικίδιου και θα επέρχεται η νομιμοποίηση.

Παράδειγμα: ο υπουργός, μπορεί να έχει την offshore σε μια συνεργάσιμη φορολογική χώρα. Αυτή η εταιρεία κατέχει μετοχές μιας άλλης εταιρείας, η οποία είναι σε μια άλλη χώρα, μη συνεργάσιμη φορολογικά. Και αυτή με τη σειρά της μπορεί επίσης να έχει μετοχές άλλων εταιρειών σε άλλες χώρες. Όπως δηλαδή οι ρώσικες κούκλες μπάμπουσκες, οι εταιρείες βρίσκονται η μία μέσα στην άλλη και μπορεί να καταλήγουν στη διαχείριση μιας παράνομης περιουσίας. Ο υπουργός όμως θα είναι νόμιμος, γιατί δηλώνει το περιουσιακό του στοιχείο που είναι η πρώτη εταιρεία.

Όπως είναι γνωστό, δεν υπάρχει κανένα περιουσιολόγιο για τις offshore εταιρείες. Έτσι το γεγονός πως ο κύριος υπουργός δηλώνει την εταιρεία του δεν σημαίνει πως δηλώνει και την (παράνομη) περιουσία του. Αλλά είναι νόμιμος. Ο κάθε υπουργός ή βουλευτής, γίνεται δηλαδή Σταύρος Ψυχάρης, ο οποίος έχει όλη του την περιουσία σε offshore εταιρείες, αλλά είναι νόμιμος δηλώνοντας τις εταιρείες αυτές, χωρίς να κινδυνεύει να ελεγχθεί για το πού βρήκε την περιουσία την οποία κατέχουν οι εταιρείες. Αν το όραμα του ΣΥΡΙΖΑ είναι να γίνουν οι υπουργοί του Ψυχάρηδες σε περιουσία και πρακτικές, τότε μια χαρά τα πάει.

Στο σχετικό νόμο όμως υπάρχει και ένα τεράστιο ηθικό θέμα. Τα πολιτικά πρόσωπα έχουν δικαίωμα να έχουν εταιρείες σε φορολογικούς παραδείσους αρκεί να είναι συνεργάσιμοι φορολογικά παράδεισοι. Όπως είναι γνωστό, ο πολιτικός, προσέρχεται στην πολιτική εθελοντικά με σκοπό να υπηρετήσει το δημόσιο συμφέρον. Δεν τον αναγκάζει κανένας. Πώς είναι δυνατόν, αυτός ο εθελοντής πολιτικός, από τη μία να ψηφίζει νόμους που επιβάλουν για τους πολίτες φορολογία 40%, αλλά ο ίδιος να κατέχει εταιρείες που φορολογούνται με 3 %, μόνο για αυτό το λόγο της φορολογίας; Πόσο ηθικό και έντιμο είναι αυτό; (Αποφεύγω συνειδητά το ερώτημα για το πόσο Αριστερό είναι)

Η επιχειρηματολογία πως αυτή η νομική επιλογή είναι εναρμόνιση με τις απαιτήσεις του ΟΟΣΑ και τη GRECO, δεν φαίνεται να ισχύει, αφού φαίνεται πως στις κοινές συναντήσεις σημειώνονται οι αντιφάσεις του υπάρχοντος νομικού πλαισίου για τους πολιτικούς και όχι η ανάγκη επιβολής νόμου υπέρ των offshore τους. Ακόμη και αν υπήρχε επιβολή από τον ΟΟΣΑ, η ελληνική κυβέρνηση, όφειλε ακριβώς την εποχή που σε διεθνές επίπεδο υπάρχει μια συζήτηση για το ρόλο των offshore, να ηγηθεί μιας πρωτοβουλίας για την πολιτική εξυγίανση.

Είναι η δεύτερη νομική ρύθμιση, μετά από αυτή για τα καρτέλ και τα «συρρέοντα εγκλήματα» με την οποία η κυβέρνηση νομοθετεί σε απόσταση από την κοινωνική απαίτηση αλλά και από την πολιτική της φύση. Πρέπει πρώτα να εξηγήσει την «αστοχία» στον εαυτό της και μετά στον κόσμο. Να απαντήσει δηλαδή πρακτικά, αν θεωρεί ως αναγκαίο μέτρο για την αντιμετώπιση της διαφθοράς, την άδεια για offshore στους πολιτικούς. Είναι επίσης προκλητικό, οι ρυθμίσεις για τους πολιτικούς και την φοροαπαλλαγή τους (στην καλύτερη περίπτωση γιατί στη χειρότερη πρόκειται για τη διαφθορά τους), να γίνεται σε ένα νομοσχέδιο που προβλέπει φόρους για την κοινωνία και περικοπές.

Έχει επίσης σημασία να ξέρουν οι «αδιάβαστοι» βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ, πως ιστορικά, κανένας δεν μπαίνει στην πολιτική για να καταλήξει διεφθαρμένος. Διεφθαρμένο τον κάνουν οι σιωπηλές συμφωνίες ανοχής και τελικώς επιβολής της διαφθοράς. Και επειδή πιστεύω πως κανένας βουλευτής στις γραμμές του ΣΥΡΙΖΑ δεν έχει ούτε χρειάζεται offshore, άρα και κάλυψη, οφείλουν να ζητήσουν να παρθεί πίσω αυτός ο νόμος, γιατί το επιχείρημα πως «οι άλλοι ήταν χειρότεροι», δεν μπορεί να διαρκεί για πολύ. Εκτός αν σύστημα σύγκρισής τους θέλουν να είναι ο Βουλγαράκης.

Πηγή: koutipandoras.gr